

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

อย่าพากันประมาท

กระต่ายเป็นอะไรตายนะ กระต่ายตัวใหญ่มันตาย เมื่อเช้าวานนี้เดินจงกรมกลางคืนก็ได้กลิ่น ตอนเช้ามายังได้กลิ่น เอ้ นี่มันสัตว์อะไรตาย ไก่ยังมาตายอยู่เหอ สงสัยว่าไก่มันยังจะตายอยู่เหอ เลยมาสั่งให้เณรไปดูเมื่อเช้าวานนี้ ไปดูแถวนั้นที่ทางด้านตะวันออกทางนั้น ได้กลิ่นสัตว์ เณรไปดูเมื่อวานนี้ว่ากระต่ายตายอยู่ทางหัวจวงกรมทางร้านอาหารสัตว์ เพราะสัตว์เขามากินอาหารตามร้าน มีทั่ว ๆ ไป ถึงเวลาแล้วเณรหรือพระก็เอาไปไว้เป็นที่ ๆ เป็นระยะ ๆ มีอยู่ทั่วไปในวัด ได้กลิ่นแต่ไม่ทราบว่าเป็นกระต่าย ได้กลิ่นเฉย ๆ ไปดู มันตาย เณรฝั่งเรียบร้อยแล้ว มันจะเป็นเพราะอะไรไม่รู้ คงไม่มีอะไรกัดแหละ คงตายด้วยโรคของมันเองท่า

เรื่องนี้เคยได้ประกาศแล้วว่า ช่างในใครเจอแล้วให้รีบมาบอกพระ ถ้าเจอไม่กล้าจับงูแล้วก็ให้รีบมาบอกพระ งูมันไปหลบซ่อนอยู่ทางโน้น ไม่ออกมาทางนี้ ใครเจอเมื่อไรแล้วให้รีบออกมาบอกพระ ท่านจะเข้าไปจับให้ งูนี้เป็นอันตรายต่อสัตว์ เช่น พวกกระแตนี้เป็นอันตรายมากเทียว งูทางมะพร้าวทางภาคอีสานเขาเรียกงูสา มันลายยาว ๆ มีเหลืองมีดำ ไม่มีพิษมีภัยอะไร เวลาใครเจอที่ไหนให้รีบมาบอกพระท่านจะได้จับออกไปหนีจากวัดนี้ ไม่งั้นกระแตจะไม่มีเหลือ กินกระแตเร็วมากทีเดียว ปีบเลยพันเลยกินเลย

งูทุกชนิดในวัดนี้เราจับทั้งนั้น แต่ก่อนเขาอยู่กับพระป่วนเปี่ยน ๆ อย่างจงอางนี้มันเหมือนสัตว์เลี้ยง ไม่แผลงฤทธิ์ เป็นเหมือนสัตว์เลี้ยงเรา อยู่กับพระป่วนเปี่ยน ๆ ไม่แสดงฤทธิ์เดช แต่งูชนิดอื่นเราไม่แน่ แต่สำหรับจงอางนี้แน่ว่าไม่แสดงพิษภัยอะไรเลย แต่ก่อนปล่อยให้เขาอยู่กับพระ ก็พระทั้งวัดนี้ งูไปที่ไหนก็เจอพระเรื่อย ๆ องค์กรไหนก็แบบเดียวกัน เพราะเราสั่งไว้เรียบร้อยว่าอย่าไปหยอกไปเล่นเป็นอันตราย ให้เดินผ่านไปเฉย ๆ คือการหยอกเล่นของเรา เขาจะถือว่าจริงจังกับเขา เพราะสัตว์เหล่านี้ถือมนุษย์นี้เป็นข้าศึก เราไปทำอะไรหยอกเล่นกับเขา เขาจะถือว่าเป็นจริงกับเขา หลังจากนั้นแล้วเขาผูกโกรธผูกแค้น เวลาเห็นเราไปนี่เขาจะเจอเราก่อน ไปเราไม่รู้เขาฉกปืบ เพราะฉะนั้นจึงบอกกับพระไม่ให้สนใจเลย ใครจะเจอที่ไหนให้เดินผ่านไปธรรมดา แล้วเขาจะชินเอง เขาจะรู้นิสัยของพระองค์ มันก็เป็นอย่างนั้น

ไปที่ไหนวันหนึ่งเจอพระสักกี่องค์ เจอแบบเดียวกันหมด ไม่มีใครสนใจ เดินผ่านไป บางทีขวางทาง เราไปนี่พอดีเป็นจังหวะเขาออกมาเขาก็ไปเจอเขา เขาก็นิ่ง บางทีเราก็ก็นิ่ง บางทีก็ไปทางหาง เขานิ่งของเขายิ่งนั่นแหละ ที่นี้พอเราผ่านไป

แล้วเขาก็เลื้อยไป เป็นประจำอย่างนั้น ที่ไหนเหมือนกันหมด ที่นี้จึงองกับพระเลย เป็นสัตว์เลี้ยงนะ อยู่ในครวนี้เวลาพระมาฉันน้ำร้อนเขาเลื้อยเข้ามาเฉย พระนั่งอยู่เขา ผ่านเข้ามาตรงกลาง มึงมาอะไรไอ้ขี้ตื้อ พระท่านว่า แต่ท่านไม่หยอกเล่นนะ เขาก็เลื้อยเข้ามาเฉยไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ โอ๊ย หลายตัว ประมาณสัก ๙ ตัว ๑๐ ตัว เท่าที่เราจำได้ นี่จะจับออกไป ๆ

แต่ก่อนไม่จับ ที่นี้เวลาคนมามาก ๆ เข้า คนกับพระมันต่างกัน มาเจอเขาเข้าจะไปหยอกไปเล่นกับเขา ๑ แล้วมาแบบเซ่อ ๆ ซ่า ๆ ๑ ซึ่งเป็นภัยทั้งนั้น เลยต้องจับออกไป ไปปล่อยในภูเขา ๆ ทุกวันนี้ไม่มีแหละ ในสายตาของพระนะไม่เห็นเลย เห็นตรงไหนจับตรงนั้น ๆ เพราะรักษาอันตรายเกี่ยวกับคนที่เข้ามา เขาไม่รู้เรื่องรู้อะไรกับสัตว์เหล่านี้ จึงต้องได้จับออกไป ไม่ค่อยมีแหละเดี๋ยวนี้ พอเจอที่ไหนจับทั้งนั้น จงอาจ ภูเขา ดูไม่ปรากฏมานานแล้ว แต่ส่วนภูเขาพระภูวนี้ แต่ก่อนมันขึ้นกำแพง ดันเสากำแพง ขึ้นได้เข้าได้ แต่เวลานี้มันจะเข้าได้หรือไม่ได้เราก็กไม่ทราบ ทราบแต่ว่ามันยังมีอยู่ในนี้ห่าง ๆ ทราบว่ามีอยู่ทางด้านครว ทางนี้ไม่ค่อยเจอ ถ้าเจอพระท่านก็จับเลย

ภูเขาไม่มีนานแล้ว เอาไปปล่อยตั้งแต่ที่แรก จากนั้นไม่มีเลย มีแต่จงอาจ ภูเขา สามเหลี่ยมก็ไม่ค่อยมี มีอยู่บ่อย ๆ ก็พวกภูเขาพระภูว ภูเขา ภูเขาพระภูวมีบ่อย ๆ กระจายกำลังออกเพ่นพ่านเวลานี้ ตั้งแต่แมวไม่เข้ามากระจายออกเพ่นพ่านทั่วไป ไม่ว่าจะกลางวันกลางคืนมันออกได้ทุกเวลา เพราะสัตว์เหล่านี้ตามธรรมชาติของมันเที่ยวหากินกลางวัน แต่อยู่ในวัดนี้ไม่ว่ากลางวันมันเที่ยวได้ทั้งนั้น ทางจงกรมเราไม่เคยขาดนะ เมื่อเข้าก็เห็นนอนอยู่ข้าง ๆ ทางจงกรม ๒ ตัวไม่ขาด จากนั้นมันก็เข้าไปในครว จากครวก็มาที่นั่น มันไม่รู้จักไล่ไม่รู้จักกลัว

กระแต่นี้ทำให้เราสงสัย เมื่อมีงูนี้แล้วกระแตจะหมดไปนะ ถ้ามีงูทางพระภูวนี้กระแตต้องนับวันหมดไป ๆ เพราะถือกระแตนี้เป็นอาหารจริง ๆ นะ พันกระแตรวดเร็วมาก พวกหนูพวกกระแตพันธุ์เร็วที่สุด ปืบเลย งูทางพระภูวทางภาคอีสานเขาเรียกงูสา ไปที่ไหนก็มีแปลกอยู่ เราก็กก็เที่ยวทั่วประเทศไทยแล้ว ไปที่ไหนงูนี้มีอยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะสามเหลี่ยม ภูเขา ภูเขาพระภูว มีอยู่ทั่วประเทศไทย ไปที่ไหนเจอทั้งนั้น มีอยู่ทั่วไปเลย

วันนี้เราก็กก็พูดถึงเรื่องสัตว์เรื่องกระต่ายที่มันตาย ผิงเรียบร้อยแล้ว นึกว่าไก่อตายเดี๋ยวนี้ไก่อไม่ค่อยมี คงจะจางไปแหละเดี๋ยวนี้ รู้สึกว่ายิ้มแยมแจ่มใส วิ่งเพ่นพ่าน ๆ แต่ก่อนตัวไหนอยู่ที่ไหนชอบเซาเหงา ๆ หงอย ๆ อยู่ที่ไหนเหมือนกับนั่งเหงาจับ ยืนอยู่ก็เหงา เดี่ยวนี้ไม่แล้ว ค่อยยิ้มแยมแจ่มใสขึ้น โห ไก่อตายคราวนี้มากนะ มันจะถึงครึ่ง

กระมัง ตายมากขนาดนั้นจนบางตาไปหมด ไปที่ไหนบางตา แทบจะไม่มองเห็นไก่
 อย่างในครัวนี้คลังไก่อยู่ในนั้นนะ เวลามันตายมาก ๆ จนจะมองไม่เห็นไก่แหละ
 กระแต่ก็มองไม่เห็น เมื่อวานนี้ไปไม่เห็นกระแต่สักตัวเดียว เราไปเราสังเกตเรื่อย ไปทุก
 ครั้ง ๆ กระแต่จะเจอบ่อย ๆ เจอที่นี้เจอที่นั่นเรื่อยไปเลย แต่เมื่อวานนี้ไม่เจอ ตั้งแต่
 ออกจากนี้ไปจนกระทั่งกลับมา ดูไม่เห็นมีสักตัวเดียว จึงแป่วใจอยู่กับงูนี้อยู่เสมอ
 เพราะงูนี้เอาจริงเอาจังมาก

วันนี้มันเสร็จแล้วก็ออกเดินทางไปงานเพื่อชาติของเรา ก็คงจะได้ดอลลาร์
 เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คิดว่า ๓ แสนกว่านี้กว่าแน่ ๆ เรายังคิดไปถึง ๔ แสน ๕ แสนไปนู่นว่า
 ไง เราไม่ได้คิดต่ำ ๆ นะ มีอยู่บาทครึ่งยังคิดล้าน ๆ มีเงินติดมืออยู่บาทเดียวยังคิดถึง
 เงินเป็นล้าน ๆ เห็นไหมล่ะ อันนี้ก็เหมือนกัน เราเสียใจที่เราระลึกไม่ได้ตอนต้นเท่านั้น
 เน้น ๆ กว่านั้นสักหน่อยระลึกไม่ได้เลย เพราะจิตมันหมุนแต่กับทองคำ พอมาระลึกได้
 ใจหายไปเลย เพราะฉะนั้นมันถึงหมุนตัว ๆ

ดอลลาร์ได้สั่งเขาเรียบบร้อยแล้ว หัวหมื่นเอาออกหมดเลย เอาไว้แต่หัวพันเศษไว้
 ในบัญชีเพื่อต่อกันไปเรื่อย ๆ เพราะเราจะช่วยชาติต่อไปอีกไม่มีกำหนดแหละ เราดู
 ธาตุชั้นรุธของเราเป็นสำคัญ ดอลลาร์วันนี้ได้เท่าไรนับแล้วเก็บเอาขึ้นรถไปพร้อมเลย
 เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๖ บาท ๘๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓,๘๘๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการ
 มอบเข้าคลังหลวงคราวนี้นั้นน้อยอย่างน้อย ๔ พันกิโล มอบเข้าคลังหลวงไปแล้ว ๒,๕๐๐
 กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโล จะครบจำนวน ๔ พันกิโลซึ่งกำหนดไว้ ทองคำที่
 ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๖๑ กิโล ตั้งแต่เรากลับมาจากกรุงเทพมหานครนี้ได้
 ๖๑ กิโล ๑๗ บาท ดูจะเพิ่มขึ้นอีกนะ

ทองคำต่อยอดจากเงินโครงการช่วยชาติ ๘๐๐ ล้านบาทนั้น ได้ซื้อทองคำไปแล้ว
 ๗๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๑,๗๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๑๔๑ แห่ง มอบคลังหลวงไปแล้ว
 ๒๕๐ กิโล เท่ากับ ๒๐ แห่ง ที่เหลือยังไม่ได้มอบ ๑,๕๑๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๑๒๑ แห่ง
 รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไปแล้วเวลานี้ ๒,๗๕๐ กิโล ที่นี้รวมยอดทองคำทั้งหมด
 ทั้งที่มอบและยังไม่ได้มอบ ได้ทองคำ ๔,๓๒๓ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๔ ตัน กับ ๓๒๓ กิโล
 ครึ่งเวลานี้ กรุณาทราบตามนี้

เข้าวันนี้ได้ดอลลาร์ ๑,๒๒๘ ดอลลาร์แล้ว เพิ่มเข้าเรื่อย ๆ ให้แยกไว้เป็นพิเศษนะ
 แล้วเขียนจำนวนไว้พร้อม เอาไปด้วยเลย คิดว่าจะได้มากอยู่ดอลลาร์คราวนี้ คาดเอาไว้
 เลยจะได้มากอยู่ ๓ แสนเราไม่ต้องพูดแหละ ขนาด ๓ แสน ๕ เรากะไว้เลย ๓ แสน ๕
 หมื่นดอลลาร์คิดว่าจะได้แล้ว ยังไม่นับก็ได้แล้วเดี๋ยวนี้ ยิ่งได้นับจะได้มากกว่านี้ ไปคราวนี้
 คนจะมากนะ พระก็จะแอบไปเยอะ แต่พระในวงงานนั้นจะมีเพียง ๙ องค์ ๑๐ กับเราที่

กำหนดกันไว้ในงาน พระท่านสวดตอนเช้าตอนใส่บาตรมี ๙ องค์ กำหนดไว้เรียบร้อย แล้ว ๑๐ กับเรา เราไม่ได้เข้าไปพิธี

นอกจากนั้นพระที่จะแอบมาหลังจั้งหันแล้วจะมากนะ แต่การมาจั้งหันในนี้ คงไม่มา หลังจั้งหันนั้นคงจะมากันมากอยู่ เราคิดว่าอย่างนั้น ใครก็อยากเห็นอยากชม เพราะทองคำเราเข้าสู่คลังหลวงคราวนี้เกือบ ๒ ตัน ไม่ใช่เล่น ๆ ๑,๘๑๒ กิโลที่แน่นอน แล้วเวลานี้ ก็ยังเหลืออีก ๑๗๘ กิโลครึ่งจะถึง ๒ ตัน ไม่ใช่บ่อย ๆ แล้วดอลลาร์ก็จะเข้า ตอนนั้น คนจะแน่นทีเดียว แน่นหมดวันนั้น แล้วเขาก็นิมนต์แสดงธรรม เราอาจจะแสดงเพียงเล็กน้อย แต่ก็ไม่น่าแล้วแต่เหตุการณ์ หลังจากนั้นแล้วก็ทอดผ้าป่าทองคำ ดอลลาร์ เตรียมมอบเข้าคลังหลวงเรา กำหนดถึงเที่ยงก็เลิกงานกัน จากนั้นทางราชการก็มีงานอีกต่อเนื่องกันไปตอนบ่าย แบ่งภาคเข้าไปพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศเข้า สมโภชน์อนุโมทนาภิรมย์กับกองการมหากุศลของพวกเรา หลังเที่ยงไปแล้วทางนั้นก็ทำงานทางราชการ กำหนดกันไว้อย่างนั้น

เราไปคราวนี้จะไม่มีเวลาวางนะ กำหนดดูแล้วไม่มีเวลาวางเลย หมุนจี ๆ เลข ๒๕ ก็ไปแล้ว ๒๖ เข้าแล้ว ๒๗ ฟาหญิงก็จะเสด็จมาที่นั่น คิดว่าจะเกี่ยวกับเรื่องกฐินของท่าน ที่วัดห้วยเกษียณใหญ่ ท่านเคยไปประทับภาวนาอยู่ที่นั่น พอตีพระครูวิโรจน์ก็สร้างพระตำหนักถวายท่าน ท่านจะมีกฐินไปทอดที่นั่น กฐินของท่านเองไปทอดที่นั่น เพื่อสมทบการก่อสร้างนี้ละทำ ท่านมาเข้าวันนั้น เราค่อนข้างแน่ใจว่าจะมาเกี่ยวข้องกับเราในงานกฐินของท่าน วันที่ ๒๘ ก็ไปพระตำหนักที่ปทุมธานี วันที่ ๒๙ พัก วันที่ ๓๐ ก็กลับ เรียกว่าไม่มีเวลาวาง ถึงจะวันไม่มีงานนอกก็มีงานในเต็มอยู่นั้น ไม่มีเวลาวางแหละเรา

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมาก มีเท่านั้นแหละ มีแต่เตรียมที่จะไป คนจะมากแหละงานนี้ ยิ่งไงมากแน่นอน เต็มไปหมด ถึงขนาดทางรัฐบาลจัดอะไรจะไม่เพียงพอ สถานที่ต้อนรับประชาชนจำนวนมาก นี่อันหนึ่ง นี่เป็นพัก ๆ นะพี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ นี่คือพักหนึ่งแห่งการช่วยชาติของเรา ต่อจากนี้เราก็ชวนขยายหาอีกเพื่อเพิ่มเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ อย่างนี้ เคยเตือนเสมออย่างอนใจพวกเรา เวลานี้เป็นเวลาที่เราต่างคนต่างจะอุ้มชาติบ้านเมืองของเราขึ้นมาจากความล่มจม ให้พยายามทุกคน ๆ หัวหน้าที่พร้อมแล้ว ทั้งด้านบ้านเมืองทั้งด้านศาสนา

เราพร้อมทุกอย่างแล้วนะ ด้วยความเมตตาสงสารต่อชาติบ้านเมืองของเรา เรียกว่าเต็มหัวใจเลย จึงไม่มีคำว่าย่อหย่อน อันใดแสดงออกไปนี้ติดฝั่ง ๆ เลยออกจากกำลังใจที่เต็มไปด้วยความเมตตาล้วน ๆ ที่ช่วยพี่น้องชาวไทย เพราะฉะนั้นจึงขอให้ต่าง

คนต่างตั้งอกตั้งใจปฏิบัติต่อหน้าที่เพื่อชาติไทยของเรา จะได้แน่นหนามั่นคงขึ้นไป ชาวเมืองนอกเขาจะไม่ได้หัวเราะเยาะเย้ยเราว่าเมืองไทยไม่เป็นท่า โห้ย อย่าให้ได้ยินนะ

นี่เมืองนอกเขาเอาทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเขา เช่น เกาหลี โดยออกเป็นพันธบัตร เขารวมกันด้วยความสามัคคีของเขา ความสามัคคีนี้สำคัญมากนะ พี่น้องทั้งหลาย ให้เห็นคุณค่าทุกคน ความแยกแยะแตกร้างไม่ได้เลย อย่าแยกเป็นก๊กเป็นเหล่าเป็นพรรคเป็นพวกเป็นภาคอะไร นี่มีแต่เรื่องทำลายไม่ใช่เรื่องดี ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้แม้แต่หญ้าเส้นหนึ่งกับสองเส้นจะต่างกันทันที หญ้าเส้นหนึ่งเอามาเด็ดขาดบีบเลยพอ ๒ เส้นเข้ามาจะเด็ดยาก ๓ เส้น ๔ เส้นมัดเป็นกำมาเด็ดไม่ขาด นี่คือความร่วมมือ ความสามัคคีคือความร่วมมือ หญ้าเส้นหนึ่งเด็ดขาดง่ายตาย ๒ เส้นเด็ดขาดยาก ๓-๔ เส้นขึ้นไปมัดเข้าไปแล้วนี้เด็ดไม่ขาด นี่คือความพร้อมเพรียง คนหนึ่งทำลายได้ง่าย ๒ คนยากเข้า ๓ -๔ คนเป็นพรรคเป็นพวกเข้ามารวมสามัคคีกันแล้วเด็ดไม่ขาดนะ ยังเป็นเครื่องต่อสู้ต้านทานให้ภัยทั้งหลายพินาศไปได้ นั่นอำนาจแห่งความสามัคคี

พระพุทธเจ้าทรงชมเชยมากที่สุดคือเรื่องความสามัคคี ถ้าที่ไหนได้ยินว่าแตกแยกกันนี้ พระองค์จะรับสั่งทันทีเลย นี่คือภัย นั่นฟังซิ ท่านบอกว่านี่คือภัย อย่าให้เกิด ท่านจะระงับดับทันทีเลย ความสามัคคีท่านชมเชย สามัคคี สมคฺคานํ ตโป สุโข ความสามัคคีคือความพร้อมเพรียงนี้เป็นตปธรรมอย่างยิ่ง เผดลาญความแตกแยกทั้งหลายให้พินาศฉิบหายไป เป็นความสุขขึ้นมาในหมู่ชนที่พร้อมด้วยความสามัคคี นั่นฟังซิ ความสามัคคีนี้พุทธศาสนาของเรายกยอตลอดเวลา ไม่ทราบว่่าก็คัมภีร์มีแต่ยกยอสรรเสริญความพร้อมเพรียงสามัคคี แต่เรื่องความแตกแยกนี้มีแต่ตำหนิตลอดเวลา อย่าเอามาใช้ในเมืองไทยเรา ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันเป็นสำคัญมากที่สุด

ในครอบครัวเหี้ยมเรื้อน พ่อแม่ลูกหลานอยู่ด้วยความสามัคคี ครอบครัวนั้นก็เย็น โคตรเช่นนั้นก็เย็น ถ้าครอบครัวใดมีการแก่งการแย่งอะไรกัน ชิงดีชิงเด่นกัน นั่นละคือการทำลาย ไม่ได้เลย นี่ครอบครัวใหญ่ของเราคือเมืองไทย คนทั้งชาติเป็นครอบครัวที่ใหญ่หลวงที่สุด เพราะฉะนั้นความสามัคคีจึงกลมกลืนเข้าหากัน ๆ อย่าดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน เพราะต่างคนต่างเต็มตัวแล้วด้วยอำนาจแห่งกรรมของตัว ๆ แต่ละคน ไม่ได้ไปแบ่งไปแยกจากกรรมของผู้หนึ่งผู้ใดมาส่งเสริมตัวเราเองนะ เราทุกคนมีกรรมเป็นของตัว กम्मสุสโกมฺหิ กम्मทายาโท ท่านแสดงไว้แล้ว สัตว์ทั้งหลายนี้มีกรรมเป็นของตัว มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่เกิด มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอันใดไว้จะเป็นดีเป็นชั่ว นั้นแลเป็นสมบัติของเราโดยแท้ เห็นไหมละ กลฺยาณํ วา ปาปํ วา ตสุส ทายาโท ภวิสฺสามิ เราทำกรรมใดไว้ กรรมชั่วหรือกรรมดี เราจะเป็นผู้ได้รับผลแห่งกรรมอันนั้น

เราเกิดมาทุกคนนี้เกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม ตกแต่งมาแล้วพร้อมมูลทุกคน ไม่มีใครจะเอาไปเพิ่มให้ใครได้ เรียกว่าพอเหมาะพอดีกับกรรมของตัวเองที่สร้างมาด้วยกันทุกคน เพราะฉะนั้นจึงให้เห็นใจซึ่งกันและกัน ท่านแสดงไว้ว่า กมฺมํ สตุเต วิภชติ นีอันหนึ่ง สพุเพ สตุตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น คือสัตว์เหล่านี้มีกรรมไปด้วยกันทั้งนั้น จึงไม่ให้ประมาทกัน ให้ต่างคนต่างส่งเสริม ให้เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันว่ามีกรรมด้วยกัน เราเป็นผู้สร้างเองกรรมของเรา จะไปตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดมาสร้างให้เราอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ ท่านจึงไม่ให้ตำหนิกัน ไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามกัน

ใครเกิดอยู่ที่ไหนในบ้านนอกในเมืองในป่าในเขาที่ไหน เกิดมาจากท้องแม่ เราก็มีกรรมฝังเข้าไปในนั้นทุกคน พ่อแม่ที่จะไปเกิดนี้เราก็กเลือกเอาไม่ได้ ต้องกรรมเป็นผู้จัดสรรให้พาไปเกิด ถ้าหากว่าพ่อแม่เรียกมาเกิดในท้องได้ตามความต้องการแล้ว พ่อแม่แต่ละคน ๆ นี้จะไปเรียกเอาเทวบุตรเทวดามาเป็นลูกทั้งหมดเลยนะ พวกหมูหมาเปิดไถนี้ไล่หนีหมด ยิ่งไอ้หยองนี้เข้าอยู่วัดไม่ได้เลย เพราะไม่ใช่ประเภทพวกเทวบุตรเทวดา ถูกขับเลยไอ้หยอง แต่ที่อยู่ได้ก็เพราะไอ้หยองมันก็เป็นกรรมของมันเอง มันก็กรรมของไอ้หยอง กรรมของเราเข้าใจไหม ต่างตัวต่างคนมีกรรมด้วยกันท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน อยู่ด้วยกันได้

เมื่อสัตว์ทั้งหลายต่างคนมีกรรมเป็นของตัวเองแล้วอยู่ด้วยกันได้ ยินดีกรรมของตัวเองแล้วก็ยินดีกรรมของเพื่อนฝูงสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปว่าเป็นเหมือนกันนี้ แล้วไม่ดูถูกเหยียดหยามกัน แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่การงาน ที่จะประสับประสาณให้เป็นความพร้อมเพรียงสามัคคีแน่นหนามั่นคงต่อชาติบ้านเมืองและต่อส่วนรวมได้โดยไม่ต้องสงสัย ให้พากันจับอันนี้เอาไว้วะ อย่าพากันประมาทกันผิดธรรมของพระพุทธเจ้า พระองค์ไม่ได้ประมาทเลย สัตว์โลกนี้พระองค์ไม่มีคำว่าประมาท ยกตัวอย่างเช่น ภิกษุ ปุติคัตตะ มีพระองค์หนึ่งท่านก็มีอุปนิสัยอยู่นะ แต่เวลานั้นเป็นกรรมของท่านก็เพราะท่านทำชั่วเองกรรมชั่วก็มาสนองท่านเวลานั้น

ปุติคัตตะ หมายถึงว่าร่างกายนี้แตกเน่าไปหมดเลย จนกระทั่งพระสงฆ์ที่อุปถัมภ์อุปฐากดูแลรักษาท่านเข้าไม่ได้เลย แตกกระสานซ่านเซ็นหนีหมด ไม่มีใครดูแล ท่านก็เสวยกรรมองค์เดียว พระพุทธเจ้าเสด็จมาเลย เห็นไหมล่ะ โอ๊ย ทำกับพระที่ร่างกายเน่าทั้งร่างนั้น ไม่ได้มีสะอิดสะเอียนไม่มีขยะแขยงเลย นั่นเห็นไหมพระพุทธเจ้าทรงทำหน้าที่อุปฐากเองเลยที่เดียว พระสงฆ์ต้องได้แตกมา เพราะเห็นพระพุทธเจ้าทำนั่นเห็นไหมเป็นตัวอย่างแก่โลกได้ขนาดไหน ลงองค์ศาสดาเป็นขนาดนั้นแล้วมีที่ไหนฟังซินะ พระพุทธเจ้าท่านมีความเมตตาสงสารทั่วถึงกันหมด ไม่ได้ว่าคนนั้นฐานะสูงคน

นี้ฐานะต่ำ คนนั้นมีความรู้วิชาคนนี้โง่ ท่านไม่ได้ว่านะ ท่านถือเอากรรมเป็นแกนสำคัญ อยู่ภายในใจของสัตว์ เวลาเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรรมก็เป็นของใครของเรา เพราะฉะนั้น จึงต้องทำความดีต่อกัน นี้เราก็ให้จำเอาไว้นะ

อย่างพระปฤติคัตตะที่ว่านี้ เลยสำเร็จเป็นพระอรหันต์นะ พระพุทธเจ้าทรง อุปถัมภ์อุปฐากดูแลรักษาทุกอย่างเลย ต้มน้ำร้อนน้ำอะไรทุกอย่าง ดูแลเหมือน อุปฐากจริง ๆ เลย ไม่ได้มีคำว่าศาสนานะเวลานั้น เป็นผู้รักษาคนไข้โดยเฉพาะ จนกระทั่งพระสงฆ์อยู่ไม่ได้ แดกเข้ามาดูแลรักษาพระองค์นั้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้ดำเนินงานก่อน นั้นเห็นไหมท่านประมาทใครเมื่อไรพระพุทธเจ้า

เราก็ให้ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ให้มีความรักกัน ว่าอยู่เมืองนั้นเมืองนี้ ประเทศ นั้นประเทศนี้ เมืองไหนก็เมืองกรรมของสัตว์ ใครอยู่ที่ไหนกรรมเต็มตัวด้วยกันหมด นั้นแหละ เราอย่าเข้าใจว่าเขาเจริญเราเสื่อม เราอย่าไปพูด เจริญก็ไปเจริญของเขา ถ้า เสื่อมเราทำชั่วก็เป็นความเสื่อมของเรา ไม่ได้คละเคล้ากันกับเขานะ เรื่องความเสื่อม ความเจริญเป็นเรื่องของเราสร้างขึ้นมาเอง เขาเสื่อมเขาเจริญเป็นเรื่องของเขาสร้างขึ้น มาเอง เพราะฉะนั้นจึงให้ยินดีกับกรรมดีของตัวเอง เพื่อจะเป็นความพยุ่งตัวเองให้ดีขึ้น อย่าให้เสื่อมลง ๆ อย่างนี้เป็นความถูกต้อง ให้พากันระมัดระวังรักษา

อยู่บ้านใดเมืองใด อย่างอยู่ด้วยกันนี้ดูซิ พ่อแม่อยู่ที่ไหนไม่รู้ บ้านก็ไม่ต้องถาม กัน มองเห็นกันรู้แล้วว่าเป็นมนุษย์ด้วยกัน อันใดที่จะเป็นประโยชน์ต่อกันให้พูดให้ทำ ต่อกันเท่านั้นเป็นความชอบธรรม จะไปถามโคตรถามแซ่ถามชื่อถามเสียง เตี้ยวไ้อ หยของมันจะตีปากเอานะ ชื่ออ้าวชื่อไ้อหยของไม่เห็นถาม มันจะว่าเข้าใจไหม ไปถามอะไร ถามมนุษย์มันว่าจัน อ้าวชื่อหยของรู้ไหมมันจะว่าอย่างนั้น พอว่ารู้ไหมมันตีปากพร้อมนะ ไ้อหยของ ถ้าเป็นไ้อหยของอย่างเรานี้บ๊ยะปากเลย ไปถามอะไรชื่อก็ไปตั้งให้ตั้งที่ไหนก็ได้ตั้งชื่อ ความดีความชั่วอยู่กับคนกับสัตว์ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติต่อตัวเองและต่อส่วน รวม ด้วยความรักความสามัคคีความเห็นใจกันและกัน ความให้อภัยกันเป็นสำคัญมาก นะ มีคุณค่ามาก

โลกที่มีความให้อภัยกันจะไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันอย่างง่ายตาย แต่ความดีความ เด่นอวดดีอวดเด่นนี้คือตัวก้างขวางคอ ไปที่ไหนขวางที่นั่น คนใดที่ชอบเยอหยิ่ง จองหงองพองตัว นี้ก็คือชอบเหยียบย่ำคนอื่นไปในขณะเดียวกัน คนคนนี้ไปที่ไหนไม่มี ใครคบค้าสมาคม ไม่ว่าพระว่าเณรประชาชนเหมือนกันหมด ถ้าต่างคนต่างมีความเห็น ออกเห็นใจซึ่งกันและกัน ให้อภัยซึ่งกันและกัน เข้าได้สนิท ไม่ได้ถามถึงว่าพ่อชื่อว่ายังไง แม่ชื่อว่ายังไง ไม่ต้องถาม เข้ากันได้สนิทด้วยคุณธรรมประสานกัน ให้พากันจำเอานะ เอละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd